

PIC DE TEMPESTADES

Des del refugi de Corones

Distància	6 km (anada)
Desnivell acumulat	1317 m
Nivell de dificultat	moderat
Data	28 d'agost de 2013
Cartografia	Ed. Alpina. Aneto-Maladeta (1:25000)
Punts per a GPS	http://ca.wikiloc.com/wikiloc/view.do?id=13851500

Aquest pic de 3.290 metres al llarg cordal del Massís de la Maladeta, s'alça als peus de l'Aneto. Per la banda de migdia té una llarga llesca pedregosa, de poca inclinació, que acaba abruptament al vessant nord, sobre la glacera de Tempestades.

La ruta excursionista aprofita aquesta llesca de migdia per guanyar el cim, passant pels Ivons de Llosars (o Llosás) i partint del refugi lliure de Corones, a on s'hi pot arribar amb vehicle. Amb neu també és molt concorreguda pels esquiadors que gaudeixen lliscant per la llarga pala.

Sense neu és una excursió fàcil. Cal tenir en compte però que a partir dels ivons no hi ha camí fressat i cal emprendre el tram pedregós seguint fites que, en tractar-se d'una enorme tartera, no sempre són fàcils de localitzar. Però en aquest tram la ruta és molt evident i el cim a la vista. Té un tram final de grimpada i la cara nord de la carena (que podem evitar), una caiguda impressionant.

Accés. Una pista de terra, apte (amb precaució) per a tota mena de vehicles, parteix del Pllan de Senarta i, salvant un desnivell de 600 metres, s'endinsa a la Vall de Vallhiberna (o Vallibierna) fins al refugi lliure de Corones. A l'estiu hi ha el tràfec restringit i cal pujar-hi amb un servei d'autobús que, partint de Benás (Benasque), també fa parada a Senarta. El primer surt a les cinc del matí, el darrer retorna a les 6 de la tarda. Cal confirmar però els horaris a la pàgina web de l'Ajuntament. Amb neu els allaus hi sovintegen i és fàcil trobar-la tallada.

Refugi de Corones (1970m)

Comencem a caminar (E) seguint el GR 11 per la continuació de la pista per la que hem vingut, tallada a partir d'aquí al trànsit de vehicles.

Davant nostre s'alça imponent el pic de Culebres. Seguim pel marge dret del Riu de Vallhiberna. Camí planer al començament i suau pujada després. Deixem a mà esquerra el camí (rètol indicador) als Ivons de Corones i continuem en direcció als de Llosars i Vallhiberna.

Progressivament la pista, que ara marxa vers el SE s'ha anat deteriorant, esdevenint un pedregar i, poc abans de la pleta, corriol. Camí molt fressat i senyals escadussers del GR.

Quan el camí fa una colzada de 90° vers el NE, poc més enllà trobem una cruïlla (rètol indicador) on el GR marxa a la dreta, travessant el riu per una passarel·la de fusta, vers els Ivons de Vallhiberna. Nosaltres prenem el corriol de l'esquerra, cap als de Llosars (o Llosás), per tot seguit, atènyer la Pileta de Llosars.

Pileta de Llosars (2225m)

Bonic i planer indret on hi conflueixen, després de sengles salts, els torrents de Vallhiberna i de Llosars. El riu hi serpenteja mansament fent-hi mollereres. És millor passar-la una mica alçats per l'esquerra (costat ponentí) per estalviar-nos-les. A la capçalera de la vall hi podem albirar perfectament la cubeta de l'ivó, encaixonada entre parets de fosca roca. Cap allà ens adrecem.

Quan deixem enrere el bosc, el camí es torna força més costerut. Ben fressat i amb fites sovintejades. Seguim pel marge dret del torrent i, pel seu desguàs, abastem l'Ivó Gran de Llosars.

Ivons de Llosars (2495m)

Per l'esquerra i vers el NW surt un corriol que puja a la bretxa de Llosars. Nosaltres anem en sentit contrari, resseguint l'estany per migdia i enfilant-nos (SE) per entremig del pedregar que conforma la canaleta de desguàs de l'Ivó Petit de Llosars —més alt que el gran— i que abastem en poca estona. El camí voreja pel marge hidrogràfic dret de l'estanyol que passem per esquerra, en el sentit de la marxa, a més alçada.

A partir d'aquí el corriol es difumina per acabar desapareixent. Seguint fites, fem una colzada de 90° vers el nord per encarar-nos a una graonada herbosa, clapejada de roquissar i codines. Superem el fort pendent fent curtes llaçades.

Aproximadament a la cota 2.700 ja podem albirar la llarga llesca pedregosa que ens separa del cim. Vers llevant tenim ben definit el Pic Russel i la seva agulla SW. Al NE la Punta de la Bretxa i el Pic de Margalida, que destaca per la seva carena dentada. Pràcticament al N el Tempestades, de cim arrodonit que s'alça obliquament sobre la carena. A ponent la llarga Aresta de Tempestades. I a migdia l'omnipresent mola que formen el Vallhiberna i el Culebres.

Des d'aquest punt fa l'efecte que tenim el cim força a l'abast. Però realment ens resta la part més entretinguda i llarga: anar saltant entre els blocs de granit tot cercant el millors passos per esquivar-los. Les fites ens hi ajuden, però no fan sempre de bon localitzar. Caminarem pel bell mig de la tartera, equidistants de la l'Aresta de Tempestades, a ponent, i de la carena Margalida-Russell, a llevant.

Al peu del cim tenim dues opcions: emprendre'l directament o be desviar-nos lleugerament a la dreta fins abastar la carena, opció aquesta darrera menys costeruda. En qualsevol cas tenim un tram final de grimpada sobre grans blocs de granit.

Pic de Tempestades (3278m)

Des del cim destaquen, a migdia el Vallhiberna i el Culebres, a ponent l'Aragüells, amb el massís del Posets a l'horitzó. Al NW la mola de l'Aneto amb l'Espatlla davant i vers el N la Vall de Barrancs. Però el que corprèn és la vista a llevant, amb el turmentat cim del Margalida i l'espectacular cresta de Salenques amb parets que cauen a plom sobre la glacera.

Retornem pel mateix camí.